

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

2302/DPSG
TA 08092009

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT
484, 23.07.2009

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *Lege pentru aprobarea unor măsuri de reducere a taxelor, impozitelor și contribuțiilor sociale în vederea creării de noi locuri de muncă, creșterii economice și a menținerii puterii de cumpărare*, inițiată de 27 parlamentari – PNL, PC (Bp. 341/2009).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă propune unele măsuri de reducere a taxelor, impozitelor și contribuțiilor sociale, prin amendarea *Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, *Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată*, *Legii bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2009 nr. 19/2009*, *Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare*, *Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare*.

Aceste măsuri se referă, în principal, la:

- anularea impozitului minim;

- anularea restricțiilor privind deductibilitatea TVA-ului la achiziția de autoturisme și a TVA-ului aferent cheltuielilor cu combustibilul;
- deduceri fiscale suplimentare pentru investiții, în cote de până la 50% din profitul impozabil;
- reducerea cu 10% a cotelor contribuțiilor la asigurările sociale pentru contribuabili;
- reducerea cu 50% a cotelor de contribuții sociale până la 31.12.2009 pentru angajatorii care păstrează și pentru cei care creează noi locuri de muncă și angajează șomeri aflați de peste trei luni de zile fără un loc de muncă;
- cota redusă de TVA, de 5% pentru toate tranzacțiile cu locuințe, până la 20.12.2010;
- bonificații de 5% din valoarea obligațiilor fiscale pentru contribuabilii care plătesc taxele la termen.

II. Observații și propuneri

1. Abrogarea alin. (2)-(4) ale art. 18 din *Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, nu poate fi acceptată din următoarele considerente:

Măsura fiscală de implementare a unui impozit minim, finalizată prin adoptarea *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, cu modificările și completările ulterioare*, este parte integrantă a procesului de asigurare a resurselor bugetare aferente investițiilor și susținere a sectoarelor economice cu valoare adăugată mare, urmărindu-se, totodată, consolidarea semnificativă a politicii bugetare și implementarea unui cadru fiscal prin care să se realizeze conexiunea între politicile publice prioritare, obiectivele acestora și resursele bugetare.

În acest sens, având în vedere volatilitatea ridicată a bazei de impozitare pentru impozitul pe profit, s-a urmărit înlocuirea acesteia cu o bază impozabilă certă pentru toți agenții economici, urmărindu-se, totodată, aducerea în rândul contribuabililor plătitori și a acelor care înregistrează pierderi concomitent cu derularea unor cifre de afaceri importante.

Menționăm că impozitul minim nu este un impozit suplimentar, acesta se datorează doar în situația în care impozitul pe profit sau impozitul pe veniturile microîntreprinderilor este mai mic decât impozitul minim stabilit pentru tranșa corespunzătoare veniturilor totale obținute de contribuabil.

2. Abrogarea art. 21 alin. (4) lit. t) și a art. 48 alin. (7) lit. l¹) din Legea nr. 571/2003 nu poate fi acceptată din următoarele considerente:

Măsura privind limitarea deductibilității pentru cheltuielile privind combustibilul se aplică pentru vehiculele care nu reprezintă mijlocul principal de realizare a activității economice și care nu se încadrează în activitățile exceptate de lege.

La adoptarea acestei măsuri s-a avut în vedere practica europeană în domeniu, majoritatea statelor membre aplicând restricții similare privind deductibilitatea cheltuielilor pentru autoturismele utilizate de companii.

3. Propunerea de introducere a unui nou articol, art. 24¹ referitor la *''Deduceri fiscale suplimentare pentru investiții''*, nu poate fi menținută din următoarele considerente:

Deducerile fiscale suplimentare pentru investiții acordate peste valoarea de intrare au fost prezente în legislația fiscală până la 31 decembrie 2006, ulterior fiind eliminate, întrucât au intrat în contradicție cu prevederile europene referitoare la mediul de afaceri și concurență.

De asemenea, ca urmare a cerințelor de integrare în Uniunea Europeană, au fost abrogate toate facilitățile fiscale considerate vătămătoare mediului de afaceri și concurenței, România luându-și angajamentul de a introduce doar măsuri fiscale conforme cu cerințele *''Codului de Conduită privind impozitarea afacerilor''*.

În prezent, pentru întreprinderile mici și mijlocii se aplică un mecanism care presupune restituirea sumelor plătite cu titlu de impozit pe profit pentru investițiile efectuate în active de natura celor prevăzute la art. 24 alin. (6) lit. b) și alin. (10) din Legea nr.571/2003, aferente obiectului de activitate, mecanism instituit prin prevederile art. 26¹ din *Legea nr.346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare*, care urmărește stimularea reinvestirii profitului în active de natura celor prevăzute mai sus.

4. Modificarea art. 34 alin. (7) și (8), precum și abrogarea art. 34 alin. (15)-(18) din Legea nr. 571/2003 nu pot fi acceptate, din următoarele considerente:

În prezent, prevederile art. 34 alin. (7)-(8), precum și cele ale alin. (15)-(18) din Legea nr. 571/2003 sunt corelate cu prevederile art. 18 alin. (2)-(4) din aceeași lege.

Menționăm că profitul contabil nu reprezenta o bază fezabilă la stabilirea profitului de plată și s-a avut în vedere înlocuirea bazei impozabile cu o bază certă, atât pentru contribuabilii existenți, cât și pentru cei nou înființați.

5. Modificarea art. 107 referitor la "*Cota de impozitare*" nu poate fi acceptată deoarece impozitul minim calculat potrivit prevederilor art. 18 alin. (2)-(4), respectiv potrivit prevederilor art. 107 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 se datorează numai în situația în care, în urma efectuării comparației cu impozitul pe veniturile microîntreprinderilor, este mai mare decât acesta.

6. Propunerea de completare a art. 140 cu un nou alineat, alin. (2¹), în sensul extinderii aplicării până la 31 decembrie 2010 a cotei reduse de TVA de 5% pentru orice livrare de locuințe noi, nu poate fi acceptată pentru următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 98 paragraful 2 din *Directiva 2006/112/CEE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată*, statele membre pot aplica cotele reduse de taxă pe valoarea adăugată numai pentru livrările de bunuri și prestările de servicii prevăzute în Anexa III la directivă. Conform Anexei III la Directiva 2006/112/CEE, România poate aplica cota redusă a TVA pentru livrări de locuințe ca parte a politicii sociale.

De aceea, prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.200/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal*, de la data de 15 decembrie 2008 s-a introdus aplicarea cotei reduse a TVA de 5% numai pentru livrarea locuințelor ca parte a politicii sociale, inclusiv a terenului pe care sunt construite.

Prin locuință livrată ca parte a politicii sociale se înțelege:

- livrarea de clădiri, inclusiv a terenului pe care sunt construite, destinate a fi utilizate drept cămine de bătrâni și de pensionari;
- livrarea de clădiri, inclusiv a terenului pe care sunt construite, destinate a fi utilizate drept case de copii și centre de recuperare și reabilitare pentru minori cu handicap;
- livrarea de locuințe care au o suprafață utilă de maximum 120 mp, exclusiv anexele gospodărești, a căror valoare, inclusiv a terenului pe care sunt construite, nu depășește suma de 380.000 lei, exclusiv taxa pe valoarea adăugată, achiziționate de orice persoană necăsătorită sau familie. Suprafața utilă a locuinței este cea definită prin *Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

Anexele gospodărești sunt cele definite prin *Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare*. Cota redusă se aplică numai în cazul locuințelor care în momentul vânzării pot fi locuite ca atare și dacă terenul pe care este construită locuința nu depășește suprafața de 250 mp, inclusiv amprenta la sol a locuinței, în cazul caselor de locuit individuale. În cazul imobilelor care au mai mult de două locuințe, cota indiviză a terenului aferent fiecărei locuințe nu poate depăși suprafața de 250 mp, inclusiv amprenta la sol aferentă fiecărei locuințe. Orice persoană necăsătorită sau familie poate achiziționa o singură locuință cu cota redusă de 5%, în următoarele condiții:

- în cazul persoanelor necăsătorite, să nu fi deținut și să nu dețină nicio locuință în proprietate pe care au achiziționat-o cu cota de 5%;
- în cazul familiilor, soțul sau soția să nu fi deținut și să nu dețină, fiecare sau împreună, nicio locuință în proprietate pe care a/au achiziționat-o cu cota de 5%;
- livrarea de clădiri către primării, inclusiv a terenului pe care sunt construite, în vederea atribuirii de către acestea cu chirie subvenționată unor persoane sau familii a căror situație economică nu le permite accesul la o locuință în proprietate sau închirierea unei locuințe în condițiile pieței.

Această măsură este în consens cu legislația europeană, art. 98 paragraful 2 din Directiva 2006/112/CEE.

La art. 2 din Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană, ratificat prin Legea nr.157/2005 se stabilește că, „*Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează ducerea la îndeplinire a obligațiilor României rezultate din actul aderării și din prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și din celelalte reglementări cu caracter obligatoriu.*”

La art. 2 din Actul privind condițiile aderării, anexat Tratatului de aderare, se prevede că, „*De la data aderării, dispozițiile tratatele originale și actele adoptate de instituții și de Banca Centrala Europeană înainte de aderare sunt obligatorii pentru România și Bulgaria și se aplică în aceste state în condiții stabilite prin aceste tratate și prin prezentul act.*”

Menționăm că o încălcare a *acquis-ului comunitar* ar putea conduce la declanșarea de către Comisia Europeană a procedurii de „*infringement*” (procedura privind constatarea încălcării de către un stat membru a îndeplinirii unei obligații ce îi revine în calitate de stat membru). Scopul procedurii de *infringement* este de a obliga statul membru care a încălcat o

normă de drept comunitar (*în cazul nostru, din legislația comunitară privind taxa pe valoarea adăugată*) să respecte acea normă, fapt ce impune României modificarea legislației pentru a fi în concordanță cu *acquis-ul comunitar*.

Pentru a evita lansarea procedurii de *infringement* pentru nerespectarea Directivei 2006/112/CEE prin adoptarea unei legi care, prin derogare de la prevederile Titlului VI din Codul fiscal, stabilește reglementări care nu sunt în concordanță cu directiva și pentru a respecta prevederile *Tratatului de aderare a României la Uniunea Europeană*, ratificat prin Legea nr.157/2005 și ale *Actului privind condițiile aderării*, anexat Tratatului de aderare, nu suntem de acord cu soluția propusă la **art. 140 alin. (2¹)** din inițiativa legislativă care se referă la introducerea, până la 31 decembrie 2010, a aplicării cotei reduse a TVA de 5% pentru orice livrare de locuințe noi, inclusiv a terenului pe care sunt construite, depășind cadrul Directivei 2006/112/CEE.

7. Referitor la abrogarea **art. 145¹** din Legea nr. 571/2003, privind restricțiile privind deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru achizițiile de autoturisme care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, inclusiv pentru combustibilul necesar funcționării acestor autoturisme, precizăm că această măsură este reglementată în Legea nr. 571/2003 pentru perioada 1 mai 2009 - 31 decembrie 2010, în scopul diminuării evaziunii fiscale și reducerii efectelor crizei economice, în baza prevederilor art. 176 din Directiva 2006/112/CEE potrivit cărora taxa pe valoarea adăugată nu este deductibilă pentru achizițiile care nu sunt strict destinate desfășurării activității economice.

Până la 1 mai 2009, persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, care nu aplicau pro-rata, deduceau integral taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de autoturisme și de combustibil necesar funcționării acestora utilizate atât în scopul afacerii, cât și în scopul personal. Întrucât nu se ținea evidența achizițiilor pentru scop personal, fiind dificilă organizarea și ținerea acestei evidențe, precum și datorită dificultății verificării de către organele fiscale a necesității și corectitudinii acestei evidențe, pentru a facilita aplicarea prevederilor art. 176 din Directiva 2006/112/CEE și având în vedere practica în acest domeniu din alte state membre (Austria, Bulgaria, Belgia, Franța, Germania, Polonia, Portugalia, Slovacia, Suedia), pe o perioadă limitată

s-a adoptat măsura prevăzută la art. 145¹ din Codul fiscal la care se referă propunerea legislativă.

Conform art. 145¹ din Codul fiscal, măsura de limitare a deducerii taxei pe valoarea adăugată aferente achizițiilor de autoturisme și de combustibil necesar funcționării acestora nu se aplică în cazul autoturismelor care sunt utilizate pentru intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculelor special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculelor utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă; vehiculelor utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi; vehiculelor utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane, instruirea de către școlile de șoferi, transmiterea folosinței în cadrul unui contract de leasing financiar sau operațional; vehiculelor utilizate în scop comercial, respectiv în vederea revânzării.

Pentru considerentele arătate, având în vedere respectarea prevederilor art. 176 din Directiva 112/2006/CEE, fiind consultat în acest sens Comitetul TVA de la nivelul Comisiei Europene, pentru a nu se diminuea baza de impozitare în mod nejustificat și implicit veniturile la bugetul de stat, nu susținem propunerea de abrogare a art.145¹ din Codul fiscal, abrogarea acestui articol nefiind justificată în această perioadă.

8. Propunerea de completare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu art. 114¹ în sensul acordării bonificației de 5% din valoarea integrală a obligațiilor stinse prin plata înainte de termen nu poate fi menținută, din următoarele considerente:

O asemenea măsură a făcut obiectul *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.192/2008 privind aprobarea unor măsuri de relaxare fiscală în vederea creșterii economice și a numărului locurilor de muncă*. În fapt, această facilitate fiscală nu s-a aplicat niciodată pentru că actul normativ prin care a fost instituită a fost abrogat, înainte de a se aplica, prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare*.

În plus, apreciem că măsura presupune costuri administrative suplimentare, atât pentru contribuabil, cât și pentru organul fiscal, care nu se justifică având în vedere consecințele pe care contribuabilul le va suporta prin anularea bonificației ca urmare a stabilirii, prin inspecția fiscală, a unor diferențe față de sumele declarate de contribuabil. În opinia noastră, probabilitatea de a se ajunge la asemenea situații este ridicată și îl descurajează pe contribuabil de a utiliza mecanismul fiscal propus.

Totodată, o asemenea măsură va crea tensiuni între contribuabili și organele fiscale conducând la contestații, costisitoare pentru ambele părți, ale raportului juridic fiscal.

9. Referitor la propunerile prevăzute la **art. 120 alin. (7)** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, privind reducerea majorărilor de întârziere la plata obligațiilor fiscale de la 0,1% la 0,03% pe fiecare zi de întârziere, precizăm următoarele:

Prin art. III din *Legea nr. 210/2005 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală*, s-a dispus, începând cu data de 1 ianuarie 2006:

- înlocuirea sistemului de sancționare a neîndeplinirii obligațiilor de plată la termenul legal constând în dobândă și penalitate cu un nou sistem referitor la aplicarea de majorări de întârziere, având în vedere specificul creanțelor fiscale, respectiv acela de creanțe publice;

- modificarea nivelului sancțiunii (*majorării de întârziere*), acesta fiind stabilit la 0,1% pentru fiecare zi de întârziere.

Scopul principal pentru care cuantumului majorării de întârziere s-a stabilit la acest nivel a fost, pe de o parte, de a determina plata la termen a impozitelor, taxelor, contribuțiilor etc. și, pe de altă parte, de a descuraja utilizarea de către contribuabilul debitor a creditului fiscal pentru finanțarea propriilor activități, pentru aceasta existând băncile.

Menționăm că prin această măsură (*de creștere a cuantumului majorării de întârziere*) s-a constatat o diminuare a arieratelor și, pe această bază, o îmbunătățire a colectării veniturilor bugetare. Or, prin propunerea legislativă se dorește o diminuare a cuantumului majorărilor de întârziere, ce ar putea avea ca efect scăderea colectării veniturilor bugetare și implicit ar afecta angajarea cheltuielilor.

De asemenea, precizăm că același nivel al majorării de întârziere este datorat și de către organele fiscale în cazul în care acestea nu restituie sau nu rambursează sumele convenite contribuabililor în termenul prevăzut de lege (*art. 124 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003*).

Subliniem că, pentru nivelul de majorare de întârziere propus (*de 0,03% pentru fiecare zi de întârziere*) rezultă în fapt, o majorare de întârziere de 10,95% pe an, cu mult inferioară dobânzilor actuale practicate de instituțiile financiare bancare pentru creditele acordate.

Totodată, menționăm că stabilirea cotei majorărilor de întârziere la nivelul de 0,1% pe zi de întârziere are scopul de a descuraja apelarea

contribuabililor la creditul fiscal în detrimentul celui bancar și de a crește gradul de civism fiscal al acestora.

10. În ceea ce privește propunerea de a menține nivelul actual al majorării de întârziere (*de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere*) în cazul în care obligațiile fiscale rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală (*completarea art. 120 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 cu alin. (8)*), semnalăm că o asemenea prevedere creează confuzii întrucât nu se precizează cine suportă acest quantum al majorării de întârziere, (*contribuabilul persoană juridică sau persoana fizică ce a săvârșit fapta penală*) și pentru ce perioadă se datorează acest quantum știut fiind că din momentul declanșării acțiunii penale și până la finalizarea acesteia pot să treacă mai mulți ani.

11. Referitor la quantumul majorării de întârziere, astfel cum acesta este reglementat în prezent, subliniem că acesta are multiple funcții:

- de despăgubire (reparatoriu), care înseamnă acoperirea prejudiciului suferit de bugetul consolidat al statului ca urmare a lipsei de folosință a banilor;
- de sancționare, specifică dreptului fiscal, ca urmare a neplății la termen a creanțelor fiscale;
- de constrângere, care presupune obținerea executării obligației fiscale de plată prin „amenințarea” debitorului cu plata unei sume suficient de mari și care să învingă rezistența acestuia.

12. Una dintre propunerile avansate, cu incidență asupra domeniului ocupării forței de muncă, se referă la introducerea unei prevederi legislative cu privire la reducerea cu 50% a cotelor de contribuții sociale, până la 31.12.2010, pentru angajatorii cu activitate în domeniul economic, care păstrează actualele locuri de muncă, dar și pentru cei care creează noi locuri de muncă și angajează șomeri.

S-a preconizat că introducerea acestor prevederi în Legea nr. 76/2002 ar avea drept consecință reducerea semnificativă a costurilor cu forța de muncă a contribuabililor și asigurarea unor surse de finanțare proprii pentru creșterea capacității de producție a contribuabililor beneficiari și crearea de noi locuri de muncă.

Menționăm că, ținând cont de acțiunile prevăzute în *Programul de măsuri al Guvernului României pentru stimularea creșterii economice și protejarea intereselor economice ale populației*, a fost adoptată *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2009 privind reglementarea unor măsuri*

de protecție socială, act normativ care dispune scutirea angajatorilor de la plata contribuțiilor de asigurări sociale în perioada întreruperii temporare a activității.

Prin această măsură, Guvernul, luând în considerare dificultățile deosebite determinate de criza economică și financiară, a dorit să vină în sprijinul angajatorilor, în vederea depășirii cu succes a acestei perioade.

Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2009, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 268/2009, se stipulează faptul că, în anul 2009, pe perioada suspendării contractului individual de muncă din inițiativa angajatorului, în cazul întreruperii temporare a activității potrivit art. 52 alin. (1) lit. d) din *Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare*, salariații ale căror contracte sunt astfel suspendate și care beneficiază de indemnizația de minimum 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă, prevăzută la art. 53 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, precum și angajatorii, pentru salariații respectivi, sunt scutiți de plata contribuțiilor de asigurări sociale datorate potrivit legii, dar nu pentru mai mult de 90 de zile.

Totodată, menționăm că prin intrarea în vigoare a Legii nr. 76/2002 au fost reglementate o serie de măsuri active pentru stimularea ocupării forței de muncă, în vederea creșterii șanselor de ocupare a persoanelor în căutarea unui loc de muncă și stimulării angajatorilor pentru încadrarea în muncă a șomerilor și crearea de noi locuri de muncă.

Actualmente, Legea nr. 76/2002 stipulează o serie de măsuri care prevăd scutirea angajatorilor de la plata contribuției datorate la bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și acordarea de ajutoare financiare angajatorilor, egale cu suma aferentă contribuțiilor datorate de angajatori pentru stimularea încadrării în muncă a unor persoane, aparținând categoriilor defavorizate pe piața muncii.

Spre exemplu, art. 80 din Legea nr. 76/2002 prevede, în afară de acordarea unui stimulent financiar angajatorilor, și scutirea acestora de la plata contribuției datorate la bugetul asigurărilor pentru șomaj, în cazul încadrării în muncă pe durată nedeterminată a absolvenților aparținând unor instituții de învățământ.

În temeiul art. 84¹ din aceeași lege, angajatorii care, după îndeplinirea obligației de a menține cel puțin 3 ani raporturile de muncă sau de serviciu ale absolvenților, mențin în continuare raporturile de muncă sau de serviciu cu absolvenții, primesc, pentru fiecare an de continuare a raporturilor de muncă sau de serviciu, un ajutor financiar egal

cu suma aferentă contribuțiilor sociale datorate de angajatori pentru aceste persoane și virate, conform legii.

Ajutorul financiar poate fi acordat pe o perioadă de cel mult doi ani de la data îndeplinirii obligației de a menține raporturile de muncă sau de serviciu ale absolvenților de cel puțin 3 ani.

În conformitate cu art. 85, angajatorii care încadrează în muncă pe perioadă nedeterminată șomeri în vârstă de peste 45 de ani sau șomeri care sunt părinți unici susținători ai familiilor monoparentale sunt scutiți, pe o perioadă de 12 luni, de la plata contribuției datorate bugetului asigurărilor pentru șomaj, aferentă persoanelor încadrate din aceste categorii, și primesc lunar, pe această perioadă, pentru fiecare persoană angajată din aceste categorii, o sumă egală cu valoarea indicatorului social de referință în vigoare, cu obligația menținerii raporturilor de muncă sau de serviciu cel puțin 2 ani.

Potrivit art. 93, angajatorii care încadrează în muncă persoane din rândul șomerilor, pe care le mențin în activitate o perioadă de cel puțin 6 luni de la data angajării, beneficiază de reducerea sumei reprezentând contribuția de 2,5% datorată bugetului asigurărilor pentru șomaj, începând din anul fiscal următor, pentru o perioadă de 6 luni.

De asemenea, Legea nr. 76/2002 promovează încadrarea în muncă a șomerilor prin subvenționarea din bugetul asigurărilor pentru șomaj și din alte surse, a cheltuielilor cu forța de muncă efectuate în cadrul unor programe care au ca scop ocuparea temporară a forței de muncă (art. 78 și 79).

Subvențiile se acordă, la solicitarea autorităților publice locale, angajatorilor cărora li s-au atribuit contracte cu respectarea reglementărilor în vigoare privind achizițiile publice, pe o perioadă de cel mult 12 luni pentru fiecare persoană încadrată, din rândul șomerilor, cu contract individual de muncă pe perioadă determinată de cel mult 12 luni.

Cuantumul lunar al subvențiilor acordate pentru fiecare persoană încadrată cu contract individual de muncă din rândul șomerilor este:

a) în perioada 1 aprilie-31 octombrie, 70% din valoarea indicatorului social de referință;

b) în perioada 1 noiembrie-31 martie, valoarea indicatorului social de referință, la care se adaugă contribuțiile de asigurări sociale datorate de angajatori, aferente acestuia.

Pentru stimularea încadrării în muncă a șomerilor, Legea nr. 76/2002 prevede că angajatorii care încadrează în muncă șomeri aflați în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă pentru o perioadă de cel puțin 3 luni consecutive de la data înregistrării în evidența acestor agenții

beneficiază, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, de o sumă egală cu de 8 ori valoarea indicatorului social de referință în vigoare la data încadrării în muncă, cu obligația menținerii raporturilor de muncă sau de serviciu cel puțin 3 ani (art. 84³).

De asemenea, pentru crearea de noi locuri de muncă prin înființarea sau dezvoltarea de întreprinderi mici și mijlocii, unități cooperatiste, asociații familiale, precum și activități independente desfășurate de persoane fizice autorizate se pot acorda, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, credite în condiții avantajoase.

Creditele se acordă în baza unor proiecte de fezabilitate, proporțional cu numărul de locuri de muncă ce vor fi create, pentru o perioadă de cel mult 3 ani, pentru investiții, inclusiv perioada de grație de maxim 6 luni și, respectiv, un an pentru asigurarea producției, cu o dobândă de 50% din dobânda de referință a Băncii Naționale a României (art. 86).

Totodată, pentru crearea de noi locuri de muncă pentru șomeri, se pot acorda, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, de la capitolul „*Împrumuturi*”, fonduri nerambursabile. Fondurile nerambursabile se acordă în baza unor proiecte de fezabilitate, proporțional cu numărul de locuri de muncă ce vor fi create și se acordă pentru înființarea sau dezvoltarea de întreprinderi mici și mijlocii, unități cooperatiste, asociații familiale, precum și activități independente desfășurate de persoane fizice autorizate, care își desfășoară activitatea în localități confruntate cu fenomene de sărăcie și excluziune socială din cauza nivelului ridicat al șomajului (art. 86¹).

Față de cele menționate, considerăm că măsurile legislative reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2009, precum și de Legea nr. 76/2002, prevăd facilități fiscale de tipul reducerii cotelor de contribuții sociale pentru angajatori, în vederea reducerii costurilor cu forța de muncă și asigură premisele necesare stimulării angajatorilor în vederea păstrării actualului număr de locuri de muncă, dar și a creării de noi locuri de muncă și încadrării în muncă a persoanelor aparținând categoriilor afectate de șomaj.

13. Pentru anul 2010, influențele financiare generate de aplicarea prevederilor inițiativei legislative ar fi:

a) În ceea ce privește **Legea nr. 571/2003**:

- Propunerea de abrogare a alin. (2)-(4) ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 determină un impact bugetar negativ asupra încasărilor din impozitul pe profit de 1,16 miliarde lei (reprezentând 0,20% din PIB).

- Introducerea art. 24¹ alin. (1), care prevede acordarea unor deduceri fiscale suplimentare pentru cheltuielile de amortizare, de 20% din valoarea de intrare a mijloacelor fixe amortizabile sau imobilizărilor necorporale amortizabile, care nu aplică regimul de amortizare accelerată, determină o influență negativă de 2,64 miliarde lei (0,46% din PIB).

- Prevederea de la art. 107, potrivit căreia "*cota de impozitare pe veniturile microîntreprinderilor este de 3%*", influențează pozitiv încasările bugetare cu 0,36 miliarde lei (0,06% din PIB).

- Referitor la introducerea alin. (2²) la art. 140, privind aplicarea unei cote reduse de 5% asupra bazei de impozitare pentru livrarea locuințelor noi, influențează negativ încasările din TVA cu 1,27 miliarde lei (0,22% din PIB).

- Referitor la abrogarea art. 145¹ cu privire la restricțiile privind deductibilitatea TVA la achiziția de vehicule și a cheltuielilor cu combustibilul, determină o influență negativă asupra încasărilor din TVA de 0,48 miliarde lei (0,08% din PIB).

b) Referitor la Legea nr. 19/2009:

Modificarea cotelor de contribuție de asigurări sociale prin diminuarea acestora cu 8,0 puncte procentuale pentru angajator, influențează pozitiv încasările din impozitul pe profit cu 0,93 miliarde lei (0,16% din PIB), dar influențează negativ încasările la bugetul asigurărilor sociale cu 8,92 miliarde lei (1,57% din PIB).

La art.18 alin.(1), modificarea cotelor de contribuție de asigurări sociale prin diminuarea acestora cu 1,5 puncte procentuale pentru angajat influențează negativ încasările la bugetul asigurărilor sociale cu 1,67 miliarde lei (0,29% din PIB).

c) Referitor la Legea nr. 95/2006:

- Art. 257 alin. (2), privind stabilirea cotei de contribuție lunară a persoanei asigurate la 5%, influențează negativ încasările la bugetul asigurărilor pentru sănătate cu 0,56 miliarde lei (0,10% din PIB).

Măsura propusă pentru modificarea art.18 alin.(1) din Legea nr. 19/2009, cumulată cu cea de la art. 257 alin.(2) influențează pozitiv încasările la impozitul pe venitul din salarii cu 0,40 miliarde lei (0,07% din PIB).

d) Privind Legea nr. 76/2002:

Prin introducerea art. 84³, care prevede reducerea cu 50% a cotelor tuturor contribuțiilor sociale datorate, „*respectiv contribuțiile pentru*

asigurări de sănătate, contribuțiile de asigurări sociale, contribuțiile la bugetul asigurărilor pentru șomaj, contribuțiile datorate de angajatori în funcție de clasa de risc, contribuția la Fondul de garantare", se influențează pozitiv încasările din impozitul pe profit cu 0,39 miliarde lei (0,07% din PIB), concomitent cu o influență negativă asupra bugetelor de asigurări de 2,95 miliarde lei (0,52% din PIB).

Menționăm că această evaluare a fost efectuată în condițiile unei ipoteze prin care un milion de locuri de muncă din afara sistemului bugetar beneficiază de această reducere.

Centralizarea influențelor prezentate mai sus a evidențiat un minus de 17,57 miliarde lei (3,09% din PIB) asupra încasărilor la bugetul general consolidat.

Având în vedere că măsurile propuse prin inițiativa legislativă au ca impact reducerea veniturilor bugetului general consolidat și implicit, majorarea deficitului acestui buget, era necesar, potrivit prevederilor art.15 alin.(1) din *Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare*, să se prevadă mijloacele necesare pentru acoperirea minusului de venituri.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Domnului senator Mircea Dan GEOANĂ

Președintele Senatului